



ת"פ 45091/07/15 - מדינת ישראל נגד אחמד עבאדיה

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 45091-07-15 מדינת ישראל נ' עבאדיה (עציר)

בפני כבוד הנשיא אהרן פרקש

מדינת ישראל בעניין:

ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

באמצעות עו"ד אורי גולדשטיין

המאשימה

נגד

אחמד עבאדיה (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד גיל פרידמן

הנאשם

גזר דין

ביום 10.2.16 הורשע הנאשם על פי הודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן, לפיו ביצע שלוש עבירות של שוד בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיף 402(ב) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**")), עבירה של תקיפה שונה (עבירה לפי סעיף 381(2) בחוק), ובנוסף עבירה של ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיף 274(1) בצירוף סעיף 274(2)) ובצירוף סעיף 25 בחוק).

המסכת העובדתית שביסוד הרשעתו, כפי שפורטה בכתב האישום המתוקן הינה כלהלן:

1. **האישום הראשון.** ביום 13.7.15, בשעה 16:15 לערך, בפארק ציבורי אשר ברחוב המלך דוד בירושלים הבחין הנאשם בח' ו', יליד 1948 (להלן: "**המתלונן 1**"), יושב על ספסל ומשוחח במכשירו הסלולארי. תחילה שאל הנאשם את המתלונן לשעה, ולאחר שהלה השיב לו, התרחק הנאשם מהספסל. אולם, לאחר מספר דקות בעוד המתלונן 1 משוחח במכשירו הסלולארי, ניגש הנאשם אליו בשנית והורה "**תכבה את הטלפון**". המתלונן 1 לא עשה כן, ובתגובה, דחף הנאשם את המתלונן 1, הצמיד לבטנו ולחזהו מהלום (שוקר חשמלי) שחור, מאורך ובצורת פנס, עליו נרשמה המילה Police, והפעילו מספר פעמים. הנאשם לקח מידו של המתלונן 1 את מכשירו הסלולארי, מסוג גלאקסי 3, וניסה גם לגנוב את תיקו. ברם, עקב התנגדות המתלונן 1 לא הצליח הנאשם בכך, ונמלט מהמקום.

2. **האישום השני.** באותו המועד (13.7.15), בשעה 16:30 לערך, בפארק ציבורי בשכונת ימין משה בירושלים, שבסמוך לרחוב אמיל בוטה, הבחין הנאשם בש' ב', יליד 1943 (להלן: "**המתלונן 2**"), ובאשתו, ס' נ', ילידת 1950 (להלן: "**המתלוננת 1**"). הנאשם רץ אל בני הזוג, נעמד במרחק קצר מהם, ואמר למתלונן 2 "**תן לי את הפלאפון שלך**". המתלונן 2 סירב. אז אמר הנאשם למתלונן 2 "**תן לי 100 ₪**". כאשר בני הזוג לא השיבו, המשיך הנאשם "**יש לך כסף בכיס, תל לי 100 ₪, אם לא, אני אעשה משהו רע לאשתך**". זאת אמר, תוך כדי שהוא אוחז במהלום ומניפו לעבר המתלונן 2. המתלונן 2 נתן לנאשם שטר של 100 ₪, הנאשם התקרב אליו, לקח ממנו את השטר, נשק לו במצחו והלך מהמקום.



3. **האישום השלישי.** באותו היום, בפארק בשכונת ימין משה, בשעה 16:30 לערך, הבחין הנאשם ב-ב' ר', ילידת 1946 (להלן: "**המתלוננת 2**"), מטיילת עם נכדתה, קטינה כבת ארבע שנים. הנאשם ניגש למתלוננת ודרש "**תני לי את הטלפון**", אולם המתלוננת 2 סירבה. הנאשם חזר על דרישתו, אז התחילה המתלוננת לצעוק. בתגובה, הצמיד הנאשם את המהלום לידה של המתלוננת והפעילו, שעה שהמתלוננת חובטת בו עם תיק שהיה ברשותה. נוכח תגובת המתלוננת, נמלט הנאשם מהמקום.

4. **האישום הרביעי.** בהמשך לאלו, ביום 13.7.15, בשעה 16:40 לערך, בחניון מלון "המלך דוד" בירושלים, הבחין הנאשם ב-ל' ד' (להלן: "**המתלוננת 3**") צועדת אל רכבה, ובידה מכשירה הסלולארי. הנאשם נעמד מולה, במרחק קצר בעודו מחזיק את המהלום, אמר לה "**תעזבי את הכל, תביאי את התיק, תביאי את הפלאפון**", ועיקם את ידה. המתלוננת 3 נאבקה בנאשם, וזה, בתגובה, הצמיד את המהלום לגופה והפעילו, כך שזרם חשמלי עבר בגוף המתלוננת, והיא נפלה ארצה. הנאשם ניסה לגנוב את תיקה של המתלוננת, ומשלא הצליח לעשות כן, לקח מידה את מכשירה הסלולארי, מסוג גלאקסי 5, ונמלט מהמקום. כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו למתלוננת 3 פצעי שריטות ברגלה, בגב כף יד שמאל וכן פצעי שפשוף בכתף שמאל.

5. דקות ספורות לאחר מכן, הגיעו למקום השוטר זיו אורדני (להלן: "**השוטר אורדני**") והמתנדב סלימאן סלאמה (להלן: "**סלאמה**"). השנים סרקו במשך מספר דקות את אזור קניון "ממילא", אז הבחין סלאמה בנאשם. סלאמה, שחבש כובע משטרה, רץ אחר הנאשם והשוטר רורדני הצטרף אליו. הנאשם הבחין בהם, וניסה תחילה להימלט, לאחר מכן עצר וניסה לתקוף את סלאמה באמצעות הפעלת המהלום על גופו. אולם השוטר אורדני ריסס את הנאשם בגז פלפל, הודיע לו כי הוא עצור, ויחד עם סלאמה, השתלט עליו.

תסקיר המבחן

6. במועד הכרעת הדין (10.2.16) ביקש ב"כ הנאשם, כי יינתן תסקיר בעניינו. נעתרתי לבקשה, וביום 28.3.16 הובא התסקיר לעיוני. לפיו, הנאשם, בן 32 ואב לשלושה ילדים בגילאים 3 עד 10. טרם מעצרו, התגורר ביחידת דיור נפרדת, הנמצאת מעל לבית הוריו, בתנאי מעצר בית, עקב אישומים אחרים שאינם מענייניו. לדברי הנאשם, לאחר חמש שנות לימוד נשר ממערכת החינוך הפורמאלית והוא אנאלפבית. עוד אמר, כי מאז שהפסיק את לימודיו עבד, לרוב יחד עם אביו בעבודות שיפוצים. בגיל 19 התחתן, ואשתו, כיום, היא בת 30 ועקרת בית. הנאשם הוא בן בכור, ולו אח וארבע אחיות, בגילאים 19 עד 30. לפי תיאורו, משפחתו מתפקדת ונורמטיבית, אך בשנים האחרונות נאלצה להתמודד עם מצוקה כלכלית קשה, עקב הטלת קנסות כבדים, בגין בנייה בלתי חוקית. עוד נרשם בתסקיר, כי הורי הנאשם בשנות החמישים לחייהם ושניהם בעלי מצב רפואי מורכב, כאשר האב מתקיים מקצבת נכות ועובד באופן לא מסודר כעצמאי, בעבודות שיפוצים.

7. לנאשם אין הרשעות קודמות. הנאשם הופנה לשירות המבחן, לפני כשנה, לאבחון מעצר, עקב הגשת כתב אישום אחר בשל עבירות דומות לאלו בגינם הורשע כאן. לדבריו זוכה מחמת הספק בתיק הקודם. בתסקיר נאמר, כי באותה העת דיווח הנאשם שהוא גילה התנהגות שולית שאינה מקובלת במשפחתו והסתיר אותה, לאור מצוקתם הכלכלית הקשה. התרשמות שירות המבחן היתה, כי מדובר באדם בעל יכולות דלות, יכולות קוגניטיביות מוגבלות, ונטייה להתנהגות ילדותית ובלתי בשלה. באותה העת המליץ שירות המבחן על שחרורו לחלופת מעצר בבית הוריו ובפיקוחם.

8. לדברי הנאשם, הוא ביצע את העבירות בהן הורשע כתוצאה ממצוקה כלכלית קשה, לצד מצוקה רגשית שלו



ושל בני משפחתו. הערכת שירות המבחן היא, כי הנאשם מתקשה לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו ומניעה, מתקשה לגלות שיקול דעת מעמיק, ומחזיק בערכים חברתיים שוליים המעניקים לגיטימציה לבחירה בהתנהגותו כפי שזו מתוארת בכתב האישום. יחד עם זאת ציין שירות המבחן, כי הנאשם היה מסוגל להתייחס באופן אמפטי למתלוננים, חשש ממנו, והשלכות מעשיו עליהם. שירות המבחן ביקש לציין, כי השיחה עם הנאשם, במסגרת מעצרו, היתה רצופה בהתפרצויות רגשיות ובכי, עקב הזדהותו עם סבלם של הוריו, אשתו וילדיו. לדעת שירות המבחן, הנאשם נשאב מגיל צעיר למחויבות כלפי בני משפחתו שאינה תואמת את רמת יכולותיו ובשלותו. עוד הוסף, כי ניכר שהנאשם מתבייש במעצרו.

9. עוד על פי התסקיר, עת שהה הנאשם בבית המעצר "רימונים", הוגדר תחילה כ"אסיר בהשגחה", נוכח קשיי הסתגלותו למעצר. ביום 20.12.15 יצא מקטגוריה זו, נוכח התייצבות מצבו הנפשי. צוין, כי הנאשם אינו מצוי כיום במעקב, או בטיפול פסיכיאטרי, ואינו משולב במסגרת חינוך או תעסוקה.

10. בהערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, נרשם, כי שירות המבחן מבין את מעורבותו של הנאשם במעשים על רקע מערכת ערכים המאפשרת בחירה בפתרונות שוליים, לצד מצבו הכלכלי הירוד והישאבותו למחויבות לבני משפחת מוצאו, שאינה מותאמת לרמת יכולותיו ובשלותו הרגשית. עוד העריך שירות המבחן, כי עבודתו של הנאשם לצד אביו, במהלך השנים, תרמה לאי חשיפת הקשיים בתפקודו. שירות המבחן העריך, כי ההתדרדרות במצבו הבריאותי של האב והיעדר רציפות בעבודה בשנים האחרונות, הציפו את קשייו של הנאשם, החריפו את הבעייתיות בהתנהגותו, ותרמו להידרדרות במצבו, לרבות התנהגותו השולית ועוברת החוק.

11. משכלול הפרמטרים להערכת הסיכון במצבו, שכללו את מאפייני התנהגותו האלימה וחומרתה, מאפייני הרגשיים והקוגניטיביים, תפקודו והרקע האישי של הנאשם, הסיק שירות המבחן, כי רמת הסיכון במצבו להישנות התנהגות אלימה נמוכה, וכי במידה והוא יבצע עבירות אלימות בעתיד חומרתן תהא בינונית. כן בחן שירות המבחן את הגורמים לסיכון הישנות התנהגותו של הנאשם לעומת הגורמים לשיקום ולצמצום סיכון במצבו. על פי שירות המבחן, גורמי הסיכון כוללים מערכת ערכים ועמדות חברתיות המאפשרות בחירה בהתנהגות שולית, הישאבות למחויבות למשפחת מוצאו שאינה תואמת את יכולותיו ובשלותו, מוגבלות כוחותיו ויכולותיו, התרופפות הפיקוח עליו, היעדר מסגרת תמיכה מוגנת עבורו וקשייו לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו. גורמי השיקום וצמצום הסיכון כוללים היעדר מעורבות פלילית קודמת, ביטוי חרטה ורתיעה כתוצאה מההליכים המשפטיים הננקטים נגדו, הדאגה לאשתו וילדיו וההכרה בפגיעה בהם.

12. נוכח חומרת העבירות, קשיי הנאשם לבחון לעומק ובאופן ביקורתי את התנהגותו הפלילית, לא היה בידי שירות המבחן לבוא בהמלצה שיקומית. לאור האפקט המרתיע של ההליך המשפטי, הומלץ על ענישה מוחשית, אשר תציב בפני הנאשם גבול ברור ומרתיע בין מותר לאסור, לצד עונש של מאסר על תנאי.

עיקרי טענות הצדדים

13. ב"כ המאשימה הגיש שלושה תצהירים של נפגעי עבירה.

14. בהתבסס על ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14) (להלן: "**פרשת ג'אבר**") בו נקבעה **הלכת ה"קשר ההדוק"**, טען ב"כ המאשימה, כי כלל העבירות מהוות אירוע אחד, שמתחם הענישה בגינו נע בין **שמונה** שנות מאסר **לשתים-עשר** שנות מאסר, בצירוף מאסר מותנה ופיצוי משמעותי למתלוננים. לדבריו, בגין מעשי השוד, מתחם הענישה הוא בין שלוש לחמש שנות מאסר, בגין התקיפה לשם גניבה, מתחם

עמוד 3



הענישה הוא בין שלוש לשמונה שנות מאסר, ובגין תקיפת השוטר, מתחם הענישה הוא בין שלוש וחצי לחמש וחצי שנות מאסר.

15. לדידו של ב"כ המאשימה, יש לבחון שלושה פרמטרים בקביעת העונש:

הערכים הנפגעים: לדברי הפרקליט, במקרה זה מעשי הנאשם פגעו בביטחון הציבור באופן מוחשי ונפגעה שלמות גופם של המתלוננים. כן נפגעה זכות הקניין שלהם, ואף פרטיותם, וזאת משום שהחפץ שנגנב הוא מכשיר סלולארי. בנוסף טען, כי נפגע שלטון החוק, עת ניסה הנאשם לתקוף שוטר.

נסיבות ביצוע העבירה: נטען, כי עצם ההצטיידות במהלום, שוללת מהנאשם כל טענה של ספונטאניות ויש בה להגביר את פוטנציאל הנזק. כן טען ב"כ המאשימה, שעל בית המשפט להתחשב בנזקים הנפשיים נוסף על הפיזיים, אשר נגרמו למתלוננים. לזאת, יש להוסיף, כך ב"כ המאשימה, את גילם המבוגר של המתלוננים, שכן יכול היה להיגרם להם נזק רב משנגרם בפועל.

הסיבות אשר הובילו לביצוע העבירה: לעניין זה הופנה בית המשפט לאמור בתסקיר, כי מדובר היה במצוקה כלכלית ובצע כסף.

ב"כ המאשימה הגיש והפנה את בית המשפט לפסיקה התומכת בטיעונו.

16. באשר למיקום הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, טען ב"כ המאשימה, כי הנאשם מצוי ב"מרכז השליש התחתון שלו". זאת מאחר, שמחד, הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי, הגם שהדבר נעשה רק בפתח ישיבת ההוכחות, ובכך שלנאשם אין עבר פלילי, וכי הוא כלכל את משפחתו. מאידך, הזכיר ב"כ המאשימה את שנכתב בתסקיר, כי לנאשם ערכים שוללים, חוסר ביכולת לביקורת עצמית וכי יש צורך בהעברת מסר מרתיע.

ב"כ המאשימה הוסיף וביקש, כי הנאשם יחויב בפיצוי משמעותי, וציין, כי על פי ההלכה אין להתחשב ביכולותיו הכלכליות של הנאשם בקביעת סכום הפיצוי.

17. מנגד, ביקש ב"כ הנאשם את רחמי בית המשפט. לדידו, בגדר עבירת השוד נכללים מעשים רבים, ומעשי הנאשם אינם מהחמורים שבאלו. בית המשפט התבקש להתחשב בהיעדר העבר הפלילי של הנאשם. ב"כ הנאשם הדגיש, כי העבירות הן "טיפשיות", ובוצעו על ידי אדם בעל יכולות נמוכות, ללא השכלה, באופן אימפולסיבי ולא מתווכח. כן ביקש ב"כ הנאשם, כי ייזקף לטובת לקוחו שהודה ולקח אחריות על מעשיו. ב"כ הנאשם גם ציין, כי אביו של הנאשם חולה ונמצא בבית חולים, ואשתו לבד. לדידו, מתחם הענישה במקרה זה נע בין **שלוש לחמש שנות מאסר**. ב"כ הנאשם הגיש גם הוא פסיקה כתימוכין לטיעונו.

18. הנאשם עצמו הביע חרטה בפניו. לדבריו את העבירות ביצע משום שנכנס ללחץ, ולמרות שלא רצה לפעול כפי שפעל. עוד אמר כי הוא צריך לפרנס את ילדיו.

דין לפי סעיף 113 בחוק

19. ככלל, במסגרת דיון זה, תחילה יש לבחון האם ריבוי העבירות מהווה אירוע אחד או שמא מדובר במספר אירועים, וזאת בהתאם להלכת ה"קשר ההדוק". באשר לכך, טען ב"כ המאשימה, בהסתמכו על **פרשת ג'אבר**, כי מדובר באירוע אחד, וזאת הגם שלאחר שטען כן, הרחיב את היריעה והציע מתחמי ענישה באשר לכל עבירה



בנפרד. ברם, לאור עיקר טיעון ב"כ המאשימה, לא ראיתי להרחיב את הדיון בסוגיה, ולצורך הכרעתי זו אראה בכל עבירות הנאשם כאירוע בודד.

ענה, עליי לקבוע את מתחם הענישה בשל האירוע כולו (ראו סעיף 40ג(א) בחוק).

20. בסעיף 40ג(א) בחוק נאמר, כי **"בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט"**.

בסעיף 40ב לחוק נאמר, כי **"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"**.

21. בית המשפט העליון מצא לנכון להדגיש, כי עקרון ההלימות מביא בחשבון את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. הוזה אומר, יש להתחשב לא רק בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה. אולם, בקביעת המתחם יובאו רק השיקולים הקשורים בעבירה, בעוד שנסיבותיו האישיות של הנאשם מובאות בחשבון אך במניין השיקולים בקביעת העונש המתאים בתוך מתחם הענישה. עוד ציין בית המשפט, כי אומנם המחוקק לא התייחס להיקפו הרצוי של מתחם הענישה, אולם ברי כי מתחם רחב מאוד לא ישרת את תכליתו של תיקון 113 (ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13), פסקאות 23 - 24).

22. כן הדגיש בית המשפט, כי הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה הנבחנות בעת קביעת מתחם הענישה (כמפורט בסעיף 40ט לחוק) והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, הנבחנות בגזירת העונש (כמפורט בסעיף 40יא לחוק), אינן רשימה סגורה, ואין בנסיבות שציין המחוקק שאותן פרט במפורש כדי לגרוע מסמכותו של בית המשפט לשקול נסיבות נוספות (סעיף 40יב לחוק) (שם, שם).

23. אשר לערך החברתי המוגן בעבירת השוד. בע"פ 1127-13 עמנואל גברזגור נ' מדינת ישראל (15.1.14) התייחס בית המשפט העליון לערכים המוגנים הנפגעים בעבירת השוד, בהאי לישנא: **"הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירת שוד הוא כבודם, חירותם ורכושם של המתלוננים - קורבנות העבירה וביטחונם של הציבור, יכולתו הממשית לחיות את חייו, ולהלך ברחובות ללא חשש"** (פסקה 30; וראו גם ת"פ (מחוזי - מ) 40958-06-14 מדינת ישראל נ' סמיר בלילאת (4.1.15), פסקה 9). כמו כן, עבירת השוד בנסיבות מחמירות שביצע הנאשם הינה עבירה חמורה. על חומרתה הייחודית של עבירה זו מצביעה גם מידת העונש שקבע המחוקק בצידה של העבירה בסעיף 402(ב) בחוק - עשרים שנות מאסר, מהעונשים החמורים שבספר החוקים.

24. ברי, כי עבירת התקיפה השונה נועדה גם היא להגן על אוטונומיית הרצון החופשי של האדם, שלמות גופו ובטחונו (ת"פ (ת"א) 4499-10-14 מדינת ישראל נ' עבד אל פתאח דעיף (06.10.15), פסקה 12). ברם, העונש המרבי אשר לצד עבירה זו נקבע על שלוש שנים.

25. עוד יש להתייחס לפגיעה בשלטון החוק וכיבודו, עת ניסה תחילה הנאשם להתחמק ממרדף אחריו, או אז הוסיף חטא על פשע, וניסה לתקוף את סלאמה עם כלי נשק. בכך פגע הנאשם ביכולת גורמי אכיפת החוק לבצע את תפקידם, בשמירת הסדר הציבורי ובשמירה על בטחונו (ע"פ 6040/13 מדינת ישראל נ' בחוס נעמאן



(19.03.14), פסקה יג). העונש אשר נקבע בחוק הינו עד חמש שנים ולא פחות משלושה חודשים.

26. סעיף 40ט בחוק מונה את הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, בהן יש להתחשב בקביעת מתחם הענישה.

26.1 **התכנון שקדם לביצוע העבירה -** עצם הצטיידות הנאשם במהלום מלמדת כי הלה תכנן את מעשיו, ולא ניתן לקבל את טענת בא כוחו כי מעשיו בוצעו **"באופן אימפולסיבי"**. ברם, הגם שסבורני כי הנאשם יצא לרחובות ירושלים בכוונה לבצע את העבירות, הרי שלא ניתן להתעלם גם מחוסר התחכום שבביצועו.

26.2 **הנזק שצפוי היה להיגרם מהעבירה -** לענין זה יש להתייחס לכך שארבעה מקורבנות הנאשם משתייכים לאוכלוסייה מבוגרת (וארחיב על כך בהמשך). לא ניתן להתעלם מכך, שדי היה באיומיו של הנאשם, והסיטואציה בה מצאו עצמם קורבנותיו, כדי לגרום לפגיעה פיזית בהם (כגון התקף לב) בהסתברות גבוהה מזו שעלולה היתה להיגרם לאחרים. בנוסף, שימוש הנאשם במהלום בפועל יכולה היתה לגרום לפגיעות חמורות יותר, בין אם כתגובה להלם החשמלי עצמו ובין אם בעקבות נפילת הקורבנות לקרקע לאחר שהפעיל הנאשם את המהלום עליהם.

26.3 **הנזק שנגרם מביצוע העבירה -** מתצהירי עדות הנפגעים עולה כי המתלוננת 1 סובלת מחששות כבדים ודכאון, והיא אינה יוצאת יותר לטייל ברחובות ירושלים. גם בעלה, המתלונן 2, הצהיר על מצבה הרעוע של אשתו, לאחר המעשה. המתלוננת 3 הצהירה כי מעשיו של הנאשם גרמו לה לחרדות סבל ופחד, פגיעה בצוואר ובגב, ושריטות.

26.4 **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה -** הזרז לביצוע העבירות, על פי המפורט בתסקיר, היתה מצוקתה הכלכלית של משפחת הנאשם, וחוסר יכולתו לכלכל אותם, עקב יכולותיו המוגבלות.

27. נוסף על הנסיבות המנויות בסעיף 40ט (שכאמור מהווה רשימה פתוחה), יש להתחשב גם במשמעות גניבת מכשירים סלולאריים חכמים (אשר הפכה "מכת מדינה"), המהווים **"שער כניסה לשלל נכסיו הדיגטליים של האדם"** (ע"פ 8627/14 נתן דבראש דביר נ' מדינת ישראל (14.7.15), פסקה 7). כך שבגניבת המכשיר, לא אובד לאדם אך קניינו, כי אם גם, במידה רבה, תחושת הפרטיות שלו. נוכח זאת גם נקבע כי יש להחמיר את הענישה של עבירות אלו (שם). עוד אציין את הוראת בית המשפט העליון כי **"מדיניותו השיפוטית לגבי שוד קשישים חייבת להיות מחמירה; האדם הקשיש הוא חוליה חלשה בחברה, טרף קל, בשל חולשתו הפיסית המלווה לעתים קרובות חוסר ביטחון, שהעברין השודד ממנה לנצל. בתי המשפט הן אחת מחוליות ההגנה על הקשישים, ועליהם למלא תפקידם"** (ראו: ע"פ 4324/14 אדיב מזהר נ' מדינת ישראל (16.02.15), פסקה ד; וראו גם ע"פ 3338/13 סעד טחימר נ' מדינת ישראל (19.2.15), פסקה 4).

28. ממכלול השיקולים, היינו, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ועקרון ההלימה בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו של הנאשם ומידת אשמו הוא, לאחר שעינתי בפסיקה אליה היפנו ב"כ הצדדים, ובהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת, כאמור, אני קובע את מתחם הענישה ההולם בגין עבירות הנאשם בין **חמש** שנות מאסר בפועל לשמונה שנות מאסר בפועל.

29. כאמור, לצורך גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה,



ואת השיקולים המנויים בסעיף 40יא לחוק, כדלקמן:

- 29.1 **הפגיעה של העונש במשפחת הנאשם** - הנאשם הוא המפרנס של משפחתו הגרעינית ואף לקח על עצמו את התמיכה במשפחת המוצא שלו.
- 29.2 **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו** - הנאשם הודה בביצוע העבירות, והתייחס באופן אמפטי לקורבנותיו. כן אזכיר, כי הנאשם גם הביע צער על מעשיו בפניי. עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך, שהערכת שירות המבחן היתה כי הנאשם מחזיק בערכים חברתיים שוליים המעניקים לגיטימציה לבחירה בהתנהגותו.
- 29.3 **נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה** - לא ניתן להתעלם מהיות הנאשם אדם פשוט, שיכולותיו מוגבלות, והוא אינו יודע קרוא וכתוב. כפי שנאמר בתסקיר, הנאשם נאלץ להתמודד, מגיל צעיר, עם מחויבות כבדה למשפחתו, כאשר מחלתו של אביו, עמו עבד, העיבה על המשך יכולתו להשתכר. מקבל אני את טענת הנאשם, כי מצבה הכלכלי של משפחתו הביא אותו לביצוע המעשים, והדבר גם עולה מהתסקיר אשר הוגש בעניינו.
- 29.4 **הנאשם נעדר עבר פלילי.**

העונש

30. נוכח האמור, לאחר שנתתי את דעתי לטענות באי כוח הצדדים, כאשר גם בא כוח המאשימה ביקש לגזור על הנאשם עונש ברף התחתון של מתחם הענישה אותו ביקש לאמץ, את דברי בא כוח הנאשם, באשר ליכולותיו של הנאשם, את מתחם הענישה שנקבע בגין כלל העבירות, את מכלול השיקולים שנמנו לעיל על פי תיקון 113, את נסיבות חייו של הנאשם, המלצת שירות המבחן כי יש לנקוט בענישה מוחשית, הודאת הנאשם, הבעת החרטה והחיסכון בזמנו של בית המשפט, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- 30.1 **מאסר בפועל של 60 חודשים, אשר יחלו להימנות מיום מעצרו (13.7.15);**
- 30.2 **מאסר על תנאי של שנה, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור על עבירה בה הורשע בתיק זה או עבירת אלימות אחרת, במשך שלוש שנים ממועד שחרורו;**
- 30.3 **א. פיצוי בסך של 1,500 ₪ למתלונן 1;**
- ב. פיצוי בסך 1,000 ₪ למתלונן 2 והמתלוננת 1, יחדיו;**
- ג. פיצוי בסך 700 ₪ למתלוננת 2;**
- ד. פיצוי בסך 1,500 ₪ למתלוננת 3.**

זכות ערעור לבית המשפט העליון, בתוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן.



ניתן והודע היום, י"א ניסן תשע"ו, 19 אפריל 2016, במעמד הנאשם וב"כ המאשימה.

**אהרון פרקש, נשיא
(בפועל)**